

Моя самотність знає, що за вікном сніг.
Знає, знає...
Самотність моєї ночі знає, що сплять
яблуньки
в малому садку, що навколо нього високий мур.

Сплять, повдягані в білі сорочки.
В холодні,
Знає, знає.

Моя самотність... Але цить, кохана! Не кажи нікому
тайн моєї самотності.
Моя самотність — всесильна, добротлива чарівниця.
Моя самотність знає, що за вікном сніг та що сплять
яблуньки в садку, оточенім високим муром.
Зітхання ночі несе мені пахощі,
Зітхання ночі несе мені благовонь твого тіла.
Зітхання ночі колишеться амброю твого солодкого
тіла, любко.
Зітхання весінньої ночі.

Віконницю вікна в мою кімнату хилитає вітер.
Вітер похитує повні кетяги розквітлої яблуньки,
Розквітла яблунька не спить: вона пахне.
Розквітла яблунька чує разом зі мною.
За амброю твого солодкого тіла, кохана, тужить
розквітла яблунька.
Розквітла яблунька.
Мої руки простягаються в порожнє,
Простягаються в темне.

Я закрити очі тонкими повіками: я знаю — тебе
тут немає... Я кріпко їх зажмурих. Ти далеко.
Далеко.

Шелесту твоєї білої сорочки, що завмирає від дотику
з твоїми тугими голеньми, дошукуються в
шепоті вітру вуха мої.

Весняний вітер співає свою пісню.

Свою пісню...

Я закрити очі тонкими повіками: я знаю — тебе тут
немає... Я кріпко їх зажмурих. Ти далеко.
Тільки зітхання ночі колишеться амброю твого
солодкого тіла, любко моя.

Моя самотність знає, що за вікнами сніг та що сплять
яблуньки в садку, оточені високим муrom.
Але цить, кохана! Не кажи нікому тайм моєї
самотності.
Моя самотність — всесильна, добротлива чарівниця.
(В старосвітському комоді захиовані яблука,
захиовані ще з літа).

1922